ERA "TÂMPIT" UNGHIUL "OBTUZ" ÎN SECOLUL AL XIX-LEA? UN STUDIU TERMINOLOGIC DIACRONIC[1]

ALICE TOMA
Universitatea din Bucureşti / Université libre de Burxelles (ULB)

1. Preliminarii

Termenul este element al ştiinţei şi element al limbii în acelaşi timp. Ca element al ştiinţei termenul păstrează amprenta informaţiilor cu care s-a încărcat în existenţa sa din limbă, ceea ce autorii reţin sub efectul de ***istereză semantică*** (Gentilhomme 2000) înregistrat de noţiunea din spatele unui concept. Relaţia limbă – ştiinţa este explicată prin diverse distincţii, cum ar fi: ***termen – concept – obiect*** (Toma 2006) sau ***semnificat, desemnare, concept*** (Coşeriu apud Munteanu in *Lexic comun, lexic specializat. Angela Bidu-Vrănceanu. In honorem*, 2010), categorii „obiective" vs mentale (concept, semnificat). Terminologia discursivă ne permite să analizăm lingvistic termenii şi, în acelaşi timp, să menţinem prezentă distincţia ştiinţă vs limbă, complicată în plus de distincţia limbă comună vs limbaj specializat, distincţie pe care un studiu exclusiv special nu o poate întotdeauna bine reliefa. Vom arăta acest lucru prin studiul de caz pentru perechile de sinonime *tâmpit – obtuz* şi *trup – corp*, unde terminologia discursivă demonstrează că avem de-a face cu două situaţii distincte.

2. Diacronia paradigmatică a termenilor şi mobilitatea denotativă voalată

În fenomenul continuitate – inovare, un loc aparte îl ocupă perechile de sinonime. Luăm ca studiu de caz perechile *obtuz – tâmpit* şi *corp – trup*.

2.1. Sinonimie aparentă

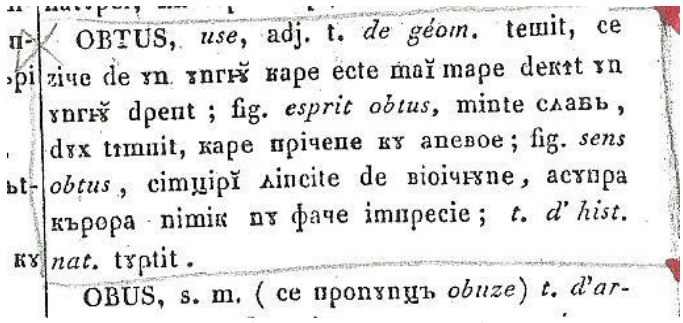
Pentru prima pereche *obtuz – tâmpit* sinonimia apare numai la nivelul dicţionarelor, fiind absentă în textele de matematică. De aceea, procedăm cu meticulozitate, într-o primă abordare la înregistrarea faptelor lexicografice (V F-R Poienar 1840, D F-R Codresco 1859, VR-F Costinescu 1870**)**, pentru a trece ulterior la analiza şi interpretarea acestora.

Dicţionarul bilingv V F-R al lui Poienar 1840 face net distincţia între sensul din geometrie „Obtus, use, adj. *t. de géom.* Teşit, se zice de un unghiu care este mai mare decât

[1] *This work was supported by the strategic grant POSDRU/89/1.5/S/62259, Project „Applied social, human and political sciences. Postdoctoral training and postdoctoral fellowship in social, human and political sciences" cofinanced by the European Social Fund within the Sectorial Operational Program Human Resources Development 2007-2013*. Artcolul de faţă este o formă prescurtată a unui studiu publicat în Angela Bidu-Vrănceanu (2011), *Terminologie şi terminologii*, vol. II, EUB.

BDD-V1175 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

un unghiu drept [...]” [transliteraţia ns] şi sensul figurat: „minte slabă, duh tâmpit, care pricepe cu anevoie” [transliteraţia ns] sau sensul din ştiinţele naturale „turtit” [transliteraţia ns].

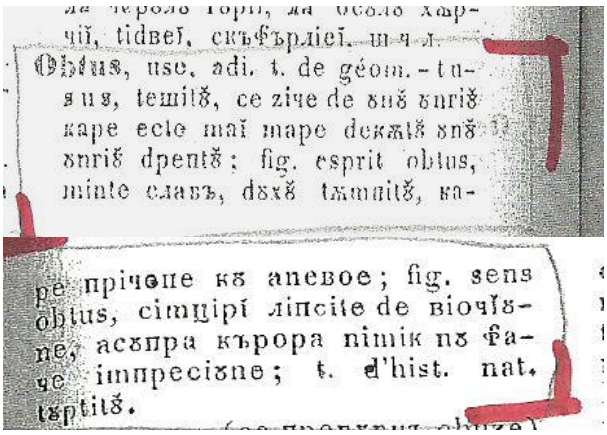

OBTUS, *use*, adj. t. *de géom.* temit, ce
ziче de ун. унгиў каре есте маї маре декът ун
унгиў дрепт ; fig. *esprit obtus*, минте слабъ,
дух тимпит, каре причепе кў аневое ; fig. *sens*
obtus, симцирї липсите de віоічіне, асупра
къpopa нимік нў фаче импресіне ; t. *d'hist.*
nat. тўрtit.
OBUS, s. m. (се пропунъ *obuze*) t. *d'ar-*

(V F-R Poienar 1840)

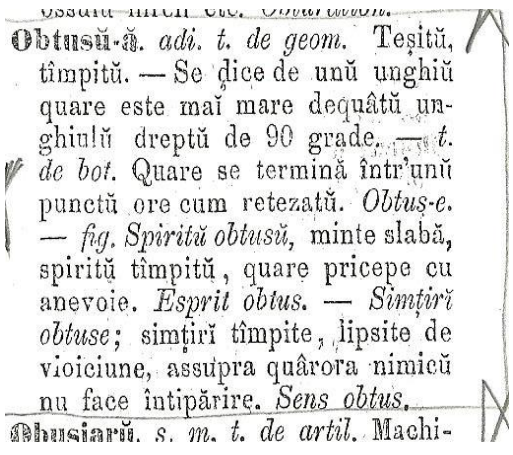
Aceeaşi distincţie netă, sens o găsim în dicţionarul bilignv D F-R al lui Codresco 1859: în geometrie „teşit, se zice de unu unghiu care este mai mare decâtu unu dreptu” [transliteraţia ns], iar figurat „minte slabă, duhu tâmpitu” sau „simţiri lipsite de viociune, asupra cărora nimic nu face impresiune”.

Dacă în primele două dicţionare amintite înregistrarea sensurilor este clar delimitată, geometrie vs alte sensuri (figurate sau din alte ştiinţe), în dicţionarul bilingv VR-F al lui Costinescu 1870, *teşitu* şi *tâmpitu* sunt date ca simonime pentru subdomeniul geometriei:

Totuşi, acelaşi dicţionar, când înregistrează cuvântul *tâmpit*, nu mai dă ca echivalent termenul *obtuz*: „Tămpitŭ, ă adj. şi subst. quare este tocitŭ, rossŭ. Se zice despre taişurĭ. – *fig.* omŭ nerodŭ, stupidŭ. *Hébété-e*.” (VR-F Costinescu 1870)

Obtus, use, adi. t. de géom. - tu-
s u s, temitŭ, ce zice de unŭ unriŭ
каре есте маї маре декатŭ unŭ
unriŭ dpentŭ ; fig. esprit obtus,
minte славъ, dъхŭ тъmnitŭ, ка-
ре причине кŭ аневое ; fig. sens
obtus, симцирї липсите de віоічі-
не, асупра къpopa нимік нŭ фа-
че импресіне ; t. d'hist. nat.
тъptitŭ.

(D F-R Codresco 1859)

Obtusŭ-ă. *adi. t. de geom.* Teşitŭ,
tîmpitŭ. — Se dice de unŭ unghiŭ
quare este mai mare dequâtŭ un-
ghiulŭ dreptŭ de 90 grade. — *t.*
de bot. Quare se termină într'unŭ
punctŭ ore cum retezatŭ. *Obtus-e.*
— *fig. Spiritŭ obtusŭ*, minte slabă,
spiritŭ tîmpitŭ, quare pricepe cu
anevoie. *Esprit obtus.* — *Simţirĭ*
obtuse; simţirĭ tîmpite, lipsite de
vioiciune, assupra quârora nimicŭ
nu face întipărire. *Sens obtus.*
Obusiarŭ. *s. m. t. de artil.* Machi-

(VR-F Costinescu 1870)

Încă de la începutul secolului al XX-lea, utilizarea lui *tâmpit* ca sinonim al lui *obtuz* se estompează şi este evident marcată pentru sensul figurat („Obtuz, ă adj. (lat. *obtusus*, dela *obtundere*, a lovi, a bate, a slăbi, *fig.* a tîmpi) 1) neascuţit la vârf; 2) lipsit de fineţă; 3) puţin pătrunzător; 4) *iron.* Mărginit la minte; *geom. unghiu obtuz* unghiu mai larg de cît un unghiu drept de 90°.” (Resmeriţă 1924)) pentru ca spre jumătatea secolului al XX-lea *obtuz* să nu mai fie asociat cu *tâmpit* nici măcar pentru sensul figurat („*Obtuz, -ă* adj. (lat. *ob-túsus*, part. d. *ob-túndere*, a toci. V. *con-tuziune*). Tocít, rătunzit (Rar). *Geom. unghĭ obtuz*, mai mare de cît un unghi drept. *Fig.* Tocit, greoĭ, grosolan: *minte obtuză*.” (Scriban 1939).

BDD-V1175 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

Asociere inversă, explicare lui *tâmpit* prin *obtuz*, ca şi în secolul al XIX-lea, lipseşte şi din dicţionarele secolului al XX-lea:

i. „Tâmpit, ă adj. v. *Tâmpi*. Idiot, idioţit." (Resmeriţă 1924)

ii. „vb. tâmpi lat. *tempto* (din *tento* = a atige, a ataca – fig. Atins, ţignit; înrudit cu *tânt* şi *tont*. Poate înrudit cu sl. *tup, tupoi,* adică *tocit,* dar cele 3 vorbe din ro *tâmpit, tânt, tont*, ca şi *tempto* vin din lat. *tento*" (Resmeriţă 1924)

iii. „*tîmpit, -ă* adj. (d. tîmpesc) Tîmp, idiot, imbecil." [vb. *tîmpesc* din tîmp sau vsl tompiti, sîrb. tupiti, rus. tupitĭ, *a toci*]. (Scriban 1939)

Spre ce concluzie ne duc datele lexicografice înregistrate? Dicţionarul V F-R Poienar 1840, pentru fr. *obtus* propune trei echivalenţi: *teşit* pentru geometrie, *tâmpit* (fig.), *turtit* (şt. nat.), dar în alte definiţii foloseşte *tâmpit* pentru sensul din geometrie: *Losange* (fr.), *s. f.* - *pieziş unghiu, figură patru laturi, formată din doă unghiuri ascuţite şi de doă unghiuri tâmpite* (Poenar 1840). [transliteraţia. ns].

Dicţionarul bilingv D F-R Codresco 1859 pentru fr. *obtus* propune echivalenţii *teşit* (mat.), *tâmpit* (fig.), *turtit* (şt. nat.). La Costinescu 1870 avem două serii de echivalenţi care nu sunt simetrice: i. sinonime – *obtuz, teşit, tâmpit* > fr. *obtus* ; ii. *tâmpit* > fr. *hébété-e*. Câtă vreme în trecerea spre fr. *obtus*, seria de sinonime amestecă *obtuz, teşit, tâmpit*, în traducerea lui *tâmpit* nu mai apare *obtus.*

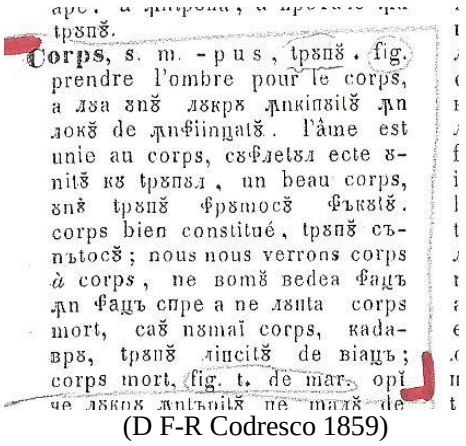
Aşadar, în secolul al XIX-lea putem vorbi de o sinonimie accidentală între *obtuz* şi *tâmpit*, cu reparţiie inegală şi neuniformă de la o lucrare lexicografică la alta şi chiar în interiorul aceluiaşi dicţionar. De aceea, considerăm îndreptăţit să vorbim mai degrabă de o eroare lexicografică, de un fel de ***sinonimie aparentă***. Afirmaţia este susţinută prin analiza terminologică discursivă de lipsa acestei sinonimii din textele matematice. Există şi un argument lexicografic în sprijinul afirmaţiei noastre adus de dicţionarele din secolul al XX-lea, şi anume, etimologia lui *tâmpit* care poate fi identificată în *turtit* (sl.) şi *idiot* (lat.) (Resmeriţă 1924), ceea ce explică apropierea sensului spaţial geometric de cel caracterial figurat.

2.2. *Sinonimie reală*

Nu întotdeauna sinonimele sunt erori, întâmplări lexicografice relativ arbitrare, ca în cazul de mai sus, ci putem avea sinonimii diacronice efective, ***sinonimii diacronice reale***, când epoci diferite utilizează termeni diferiţi pentru acelaşi concept cum este cazul perechii de sinonime *corp – trup*.

Dicţionarele bilingve din sec. al XIX-lea oscilează între înregistrarea cuvântului *trup* ca echivalent al lui fr. *corps* sau acceptarea, pe lângă *trup* şi a lui *corp*, însă, în expresii sau sintagme relativ fixe sau specializate. Astfel, dicţionarul V F-R Poienar 1840 dă ca echivalet cuvântul *trup*, dar admite cuvântul *corp* în expresii cum ar fi *corp diplomatic*: „Corps, s.m. trup [...] *corps de noblesse,* corpul nobleţii; *corps diplomatique*, corpul diplomatic [...]" [tl ns] (V F-R Poienar 1840).

Pentru D F-R Codresco 1859), singurul echivalent propus pentru fr. *Corps* este *trupu* [tl ns] (D F-R Codresco 1859).

trъпŭ.
Corps, s. m. -pus, trъпŭ. fig. prendre l'ombre pour le corps, а лъа зпŭ лъкръ дпкіпзіlŭ дп локŭ de дпфііпцаtŭ. l'âme est unie au corps, съфлетъл ecte зnitŭ кŭ trъпъл, un beau corps, зnŭ trъпŭ фрзmосŭ фъкзіŭ. corps bien constitué, trъпŭ съпътосŭ; nous nous verrons corps à corps, не вомŭ ведеа фацъ дп фацъ спре а не лъпта corps mort, саŭ пзmаї corps, кадавръ, trъпŭ лінcitŭ de віацъ; corps mort, fig. t. de mar. opї

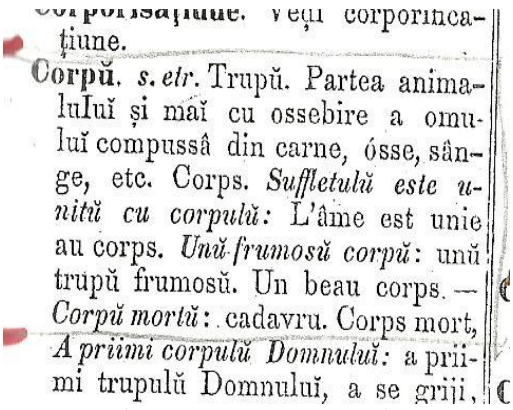
(D F-R Codresco 1859)

BDD-V1175 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

Dicționarul din a doua jumătate a secolului al XIX-lea VR-F Costinescu 1870 înregistrează o sinonimie constantă între *corps* şi *trup*, aproape fiecare expresie fiind dublată, de exemplu: *un frumos corp, un trup frumos*.

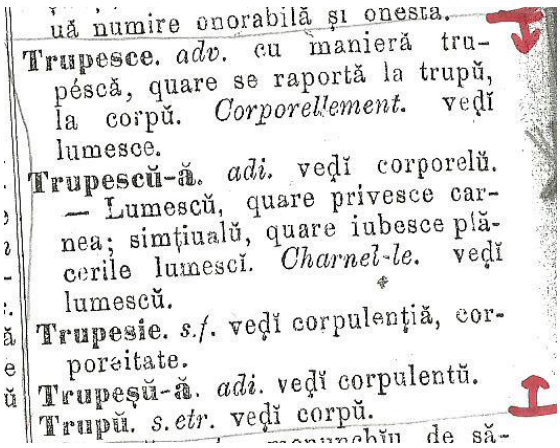
Echivalarea *trup – corp* în dicționarul lui Costinescu 1870 merge până acolo încât explicația lui *trup* se face printr-o definire sinonimică prin simpla trimitere la *corp*.

Dicționarele din secolul al XIX-lea nu înregistrează sensul matematic. Conform acestei analize lexicografice, s-ar putea spune că *trup* nu ar fi un termen utilizat în matematică în secolul al XIX-lea sau cel puțin că nu putem afirma cu certitudine nimic despre statutul de termen matematic al lui *trup*.

corporisațiune. Veți corporinca-
țiune.
Corpŭ. *s. etr.* Trupŭ. Partea animaluluĭ și mai cu ossebire a omuluĭ compussâ din carne, ósse, sânge, etc. Corps. *Suffletulŭ este unitŭ cu corpulŭ:* L'âme est unie au corps. *Unŭ frumosŭ corpŭ*: unŭ trupŭ frumosŭ. Un beau corps. — *Corpŭ mortŭ*: cadavru. Corps mort, *A priimi corpulŭ Domnuluĭ:* a priimi trupulŭ Domnuluĭ, a se griji,
(VR-F Costinescu 1870)

La cumpăna dintre secole, *Enciclopedia română* introduce *corp* cu mai multe sensuri specializate, printre care şi sensul matematic: „Corp (în filosofie). In fisică. In chimie. ***C. geometric*** *sau* ***solid geometric****, e o figură geometrică având cele 3 dimensiuni* [...].” (ER 1900); „Pământul, corp ceresc” (ER 1900). E de remarcat faptul că termenul matematic este sintagmatic *corp geometric* şi are un sinonim, tot sintagmatic *solid geometric*, ceea ce constituie un indiciu al noutății în limba română.

În secolul al XX-lea, termenul *corp* este înregistrat în dicționarele generale cu sensul matematic, însă nu în mod constant. De exemplu, Resmeriță reține sensul matematic: „Corp s. n. pl. *Corpuri* (lat. *corpus, corporis*). 1) Trup omenesc; [...] 3) *sciinț.* Orice substanță organică sau neorganică; [...] 5) *geom.* figură ce înfățișază un solid geometric [...]” (Resmeriță 1924), dar Scriban – nu: „Corp n., pl. *urĭ* (lat. *corpus*). Orĭ-ce substanță, organică saŭ anorganică [...] Partea materială a uneĭ ființe, trup: *corp de om* [...] *corp ceresc* [...]” (Scriban 1939). O altă caracteristică a lexicografiei secolului al XX-lea este apariția şi dezvoltarea, mai ales în a doua jumătate a sa, a dicționarelor specializate. Termenul *corp* este o prezență frecventă, în diverse dicționare, fiind un termen interdisciplinar: „*Corp*, mulțime (cu cel puțin două elemente) pe care s-au definit două operații cu următoarele proprietăți [...] inel şi grup. Ex. **Q**, **R**.” (DEŞ 1978); „Corp ceresc, ~ negru, ~ termometric, ~ galben” (DFiz 1972, DCh 1964).

uă numire onorabilă şi onestă.
Trupesce. *adv.* cu manieră trupéscă, quare se raportă la trupŭ, la corpŭ. *Corporellement.* veḑĭ lumesce.
Trupescŭ-ă. *adi.* veḑĭ corporelŭ. — Lumescŭ, quare privesce carnea; simțualŭ, quare iubesce plăcerile lumescĭ. *Charnel-le.* veḑĭ lumescŭ.
Trupesie. *s. f.* veḑĭ corpulență, corporeitate.
Trupeșŭ-ă. *adi.* veḑĭ corpulentŭ.
Trupŭ. *s. etr.* veḑĭ corpŭ.
(VR-F Costinescu 1870)

În timp ce *corp* dobândeşte statut de termen şi cunoaşte o bogată interdisciplinaritate, *trup* se vede limitat la utilizare în limba comună sau pentru exprimarea unor realități specifice începutului de secol al XX-lea: „Trup s.n. (daco-gr. dela *tropos*, chip, formă). 1) Corp omenesc; 2) suprafață de moşie [...] – Şi Slavii zic *trup*, numai cu înțeles de cadavru.”

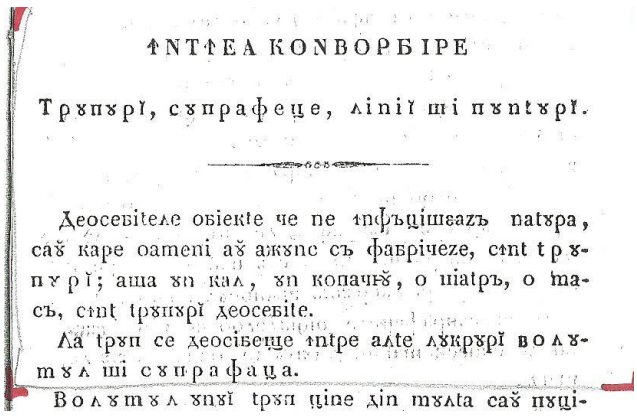
BDD-V1175 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

(Resmeriță 1924); „Trup n., pl. *urĭ* (vsl. [bg. rus.] *trupŭ*, membru, trup, trunchĭ, cadavru). Corp, partea materială a unei fiinţe. Parte, bucată: *moşia, casa se compune din doŭă trupurĭ* [...]” (Scriban 1939).

O eventuală concluzie asupra statului de termen în urma analizei lexicale este infirmată de analiza discursivă. Textele matematice din secolul al XIX-lea (Pătru 1839, Pop 1852) demonstrează cu certitudine statutul de termen al lui *trup* şi sinonimia diacronică reală dintre *trup* şi *corp*.

Termenul *trup* apare chiar în titlul unui capitol, împreună cu termenii *suprafeţe, linii* şi *punturi*.

Încă din primele linii ale capitolului termenul *trup* este definit, ca orice concept matematic care, odată introdus în discurs, primeşte o definiţie clară: „La trup se deosebeşte între alte lucruri v o l u m u l şi s u p r a f a ţ a.”. Este o definiţie prin relaţionare cu alte concepte matematice aflate în raport ierarhic inferior faţă de conceptul definit.

ÎNTÎEA KONBORBIRE

Трупурĭ, суприфеце, линиĭ ши пунтурĭ.

Деосебителе обиекте че не инфъцишеазъ натура, саŭ каре оамени аŭ ажунс съ фабричезе, сунт трупурĭ; аша ун кал, ун копачŭ, о пиатръ, о масъ, сунт трупурĭ деосебите.

Ла труп се деосибеще интре алте лукрурĭ волумул ши супрафаца.

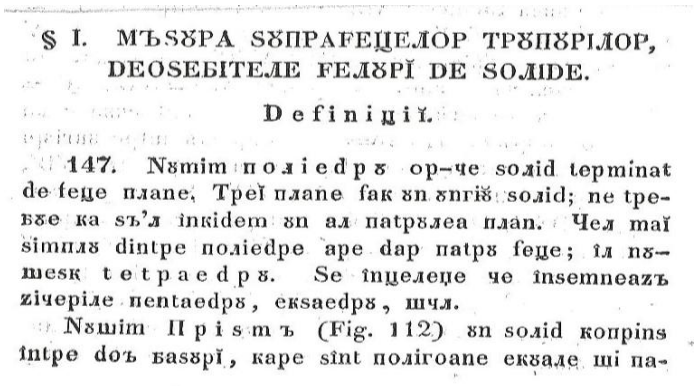
Волумул унуĭ труп цине дин мулта саŭ пуци-

(Pătru 1839)

În textul lui Pop se remarcă o sinonimie suplimentară, aceea dintre *trup* utilizat în titlu şi *solid* utilizat în titlu şi în text, în difinirea *poliedrului* şi a *prismei*.

Analiza terminologică discursivă permite evidenţierea unor termeni matematici nefixaţi în limbă, dar al căror statut e diferit *tâmpit, trup*, diferenţă identificată graţie atestării în texte.

Tâmpit cu sens matematic pare a fi un calc semantic sau împrumut slav nevalidat de evoluţia limbii. Împrumutul latin sau neolatin este soluţia de modernizare a limbii, cu respingerea sensului „turtit” pentru „tâmpit”. Polisemantism lui *corp* este dezvoltat progresiv, de la *corp diplomatic* până la o largă interdisciplinaritate care cuprinde şi matematica, drept una dintre primele ştiinţe ce împământeneşte acest termen.

§ I. MĂSURA SUPRAFEŢELOR TRUPURILOR, DEOSEBITELE FELURĬ DE SOLIDE.

Definiţiĭ.

147. Numim poliedru ori-ce solid terminat de feţe plane. Treĭ plane fac un unghiŭ solid; ne trebue ca sum'a unghiurilor din al patrulea plan. Cel maĭ simplu dintre poliedre are dar patru feţe; îl numesc tetraedru. Se înţelege ce însemneazŭ zicerile pentaedru, exaedru, ş.c.l.

Numim Prismu (Fig. 112) un solid cuprins între doŭ basurĭ, care sînt poliroane exuale şi pa-

(Pop 1852)

Analiza terminologică discursivă scoate la lumină diferenţa dintre o ***sinonimie diacronică aparentă*** sau ***falsă*** şi o ***sinonimie diacronică reală, efectivă***.

BDD-V1175 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

3. Concluzii şi perspective

Terminologia diacronică discursivă arată cum şi dacă istoria formării terminologiilor se repetă sau nu: "adesea, viitorul seamănă cu trecutul" (Aristotel). Sunt similare problemele amenajării lingvistice actuale, ale normalizării şi standardizării, cu cele de altădată? Da – din perspectiva conflictului dintre materialul lingvistic intern şi materialul lingvistic extern. Nu – din perspectiva contextului comunicativ.

Analiza pune în evidenţă utilitatea terminologiei discursive, a perspectivei diacronice şi a diacroniei „actuale" (Coseriu) în studierea terminologiilor şi importanţa interrelaţiei dinamice dicţionare – texte, la care se adaugă cunoaşterea realităţii obiective, formale, naturale sau sociale pentru buna înţelegere şi utilizare a termenilor.

Terminologia lingvistică paradigmatică şi sintagmatică identifică mobilitatea denotativă voalată, nivelul de specializare al unui termen, sensurile recent apărute conform conceptelor subiacente.

Diacronia domenială arată parcursul de la domenii la subdomenii şi de la subdomenii la subsubdomenii. O terminologie predominant a conţinutului.

Diacronia paradigmatică arată că limba funcţionează eficient prin trecerea de la sinonimie la termeni unici, de la complex la simplu, de la închis influenţei externe la deschidere faţă de împrumuturi. O terminologie predominant semantică.

La nivel sintagmatic se realizează trecerea de la explicit la implicit terminologic şi de la implicit la explicit definiţional. O terminologie ce uneşte expresie şi conţinut, semasiologic, dar şi onomasiologic.

SURSE

Antonescu, G. M., 1862, *Dictionar Rumăn*, Buccuresci, Imprimeria Nationale a lui Stephan Rassidescu.

Codrescu, Theodoru, 1859, *Dictionariu franceso-romanu*, Iasii, Tipografia Buciumului Romanu.

Costinescu, Ion, 1870, *Vocabularu romano-francesu*, Bucuresti.

DA 1913 – *Dicţionarul limbii române*, seria veche, tomul I, Academia Română, Librăriile Socec, Biucureşti.

Diaconovich 1900 = Diaconovich, C. 1898, 1900, 1904, *Enciclopedia română publicată din însărcinarea şi sub auspiciile Asociaţiunii pentru Literatură Română şi Cultura Poporului Român*, Tomul I (A – Copenhaga), II (Copepode – Reman), III, Sibiu, Editura şi Tiparul lui W. Krafft.

Laurian şi Massimu, 1871-1876, – *Dicţionarul limbei romane*. După însărcinarea dată de Societatea Academică Română, Noua tipografie a laboratorilor români, Bucuresti.

Poenar, P., 1840, *Vocabular francezo-românesc*, Bucureşti, Tipografia Colegiului Sf. Sava.

Protopopescu, P.; V. Popescu, 1862, *Nou dictionaru portativu de toate dicerile radicale şi streine reintroduse şi introduse în limbă, coprindendu şi termeni şcientifici şi litterari*, vol. I, Bucuresci, Tipografia lui Toma Teodorescu.

Scriban, August, 1939, *Dicţionaru limbii româneşti*.

Şăineanu, Lazăr, 1899, *Dicţionar Universal al limbei române,* Scrisul românesc, Craiova.

Şăineanu, Lazăr, 1922 *Dicţionar universal al limbei române*, Craiova, Scrisul Românesc.

*

DE – *Dicţionar enciclopedic român*, vol. I−IV, 1962−1966, Editura Politică, Bucureşti.

DEX 1996 – *Dicţionar explicativ al limbii române*, coord. I.Coteanu şi L. Mareş, Editura Academiei Române,Bucureşti.

BDD-V1175 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

DEXI 2007– *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române*, coord. Eugenia Dima, Editura Arc-Gunivas.
Resmeriță 1924 – *Dicționarul etimologico-semantic al limbei române*, Editura Ramuri, Craiova.
*
Asachi, G. Aga, 1836, *Elemente de matematică. Partea I. Aritmetică*, Iaşi, Tipografia Albinei, p. 208. [t.l. ns]
Culianu, N., 1890, *Cursu elementaru de algebra*, Iassi, Tipografia Națională.
Desdouits, L. M. (Pop, G. Slugerul trad.), 1850, *Elemente de aritmetcă rațională*, Bucureşti, Tipografia Colegiului Sf. Sava, p. 172. [t.l. ns]
Pătru, Moş sau învățătorul de sat, 1839, *Geometrie practică. Convorbiri asupra geometriei*, Bucureşti, Tipografia Colegiului Sf. Sava, p. 96 + 96. [t.l. ns]
D.P. (culeasă de), 1850, *Elemente de trigonometrie drept-liniară şi sferică*, Bucureşti, Tipografia Colegiului Sf. Sava, p. 172. [t.l. ns]
Pop, G. Slugerul (trad.), 1852, *Elemente de geometrie*, Bucureşti, Tipografia Colegiului Național, p. 277 + 7. [t.l. ns]

BIBLIOGRAFIE

Bidu-Vrănceanu, Angela (coord.), 2010, *Terminologie şi terminologii*, Bucureşti, Editura Universității din București.
Bidu-Vrănceanu, Angela (coord.), 2000, *Lexic comun, lexic specializat*, Bucureşti, Editura Universității din București.
Bidu-Vrănceanu, Angela, 2001, *Lexicul ştiințific interdisciplinar*, Bucureşti, Editura Universității din Bucureşti.
Bidu-Vrănceanu, Angela, 2010, *Terminologie şi terminologii*, Bucureşti, Editura Univesității din București.
Bertaccini, Franco, Alessandra Matteucci, 2006, „La terminologie d'entreprise et ses contextes d'usage", în *Mots, termes...*, p. 317−327.
Contente, Madalena, 2006, „Termes et textes: la construction du sens dans la terminologie médicale", în *Mots, termes...*, p. 453−467.
Cuniță, Alexandra, 2009, „Termenul ca semn lingvistic", *Analele Universității „Dunărea de Jos" din Galați,* XXIV, II, 1(2), p. 328−337.
Cabré, Maria Teresa, 1998, *La terminologie. Théorie, méthode et applications*, Ottawa / Paris, Les Presses de l'Université d'Ottawa / Masson et Armand Colin Editeurs.
Cabré, Maria Teresa, Judit Freix, Mercè Lorente, Carles Tebé (eds), 2001, *Textos de terminólogos de la escuela rusa*, Institut Universitari de Lingüística Aplicada, Universitat Pompeu Fabra, Barcelona.
Depecker, Loïc, 2002, *Entre signe et concept: éléments de terminologie générale*, Paris, Presses Sorbonne Nouvelle.
Desmet, Isabel, 2006, „Variabilité et variation en terminologie et langues spécialisées: discours, textes et contextes", în *Mots,termes...*, p. 235−249.
Durieux, Christine, 2006, „Le contexte: filtre ou membrane?", în *Mots, termes...*, p. 121−129.
Elimam, Abdeljbil (Abdou), 2006, „Entre prototypisation et mise en discours: les enjeux du sens", în *Mots, termes...*, p. 109−121.
Gaudin, François, 2003, – *Socioterminologie.Une approche sociolinguistique de la terminologie*, De Boeck et Larcier, Editions Duculot, Bruxelles.
Hunga Ntumba, Willy, 2006, „La créativité lexicale du francais en Republique Democratique du Congo: un cas d'analyse lexicale en contexte", în *Mots, termes...*, p. 513−525.

BDD-V1175 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)

Larrivée, Pierre, 2008, *Une histoire du sens.Panorame de la sémantique linguistique depuis Bréal*, P.I.E., Peter Lang, Bruxelles.
Lino, Teresa, 2006, „Contextes et néologie terminologique dans le domaine médicale", în *Mots,termes,..*, p. 509−515.
Losee, Robert M., 1995, „The Development and Migration of Concepts from Donor to Borrower Disciplines: Sublanguage Term Use in Hard & Soft Sciences", în *Proceeding of the Fifth International Conference on Scientometrics and Informetrics*, Chicago, June 1995, p. 265−274.
Rastier, François, 1995, „Le terme : entre ontologie et linguistique", *Banque des mots*, 7, p. 35−65.
Mejri, Salah, 2006, „La reconnaissance automatique des néologismes de sens", în *Mots, termes...*, p. 545−559.
Mots, termes... 2006 – *Mots, termes et contextes*, sous la direction de D. Blampain, Ph. Thoiron, Marc Van Campenhoudt, Editions des archives contemporaines et Agence Universitaire de la Francophonie, Paris.
Munteanu, Cristinel, 2010, „Problema *terminologiei* în concepția lingvistică a lui Eugeniu Coşeriu", *Analele Universității „Dunărea de Jos" din Galați*, XXIV, III, 1 (3), *Lexic comun / Lexic specializat*, Editura Europlus, Galați, p. 66−76.
Sader Ferghali, Lina, 2006, „La presse vue à travers Néoscope quand les contextes médiatiques sont mis au service de la néologie", în *Mots, termes...*, p. 525−535.
Said, Mosbah, 2006, „Le stéréotype, du mot au concept: saisies à travers les contextes", în *Mots, termes...*, p. 651−661.
Toma, Alice, 2006, *Lingvistică şi matematică. De la terminologia lexicală la terminologia discursivă*, Bucureşti, Editura Universității din Bucureşti.
Toma, Alice, 2009, *Pragmatique informationnelle du discurs scientifique*, Editura Universității din Bucureşti.
Trurnit Verbic, Renate, 2006, „L'incidence du contexte sur la traduction médicale", în *Mots, termes...*, p. 483−497.

THE QUESTION IS IF „OBTUZ" ANGLE WAS „TÂMPIT" IN 19th c. A TERMINOLOGICAL APPROACH

(*Abstract*)

Diachronic discursive terminology shows how and if history repeats itself in the formation of terminologies, because „often, the future resembles the past" (Aristotle). Are the planning problems of the current language and the standardization the same in the nineteenth and twentieth centuries? Yes − continuity, in terms of conflict between internal and external linguistic material. No − the innovation, in terms of communication context.

The phenomenon of continuity − innovation has a special place for pairs of synonyms. We take as a case study the pair *tâmpit* "stupid" − *obtuz* "obtuse" and *corp* "body" − *trup* "body".

Tâmpit with mathematical sense seems to be a semantic calc, Slavic, invalidated by the evolution of language. Polysemy of the *corp* grows gradually over the two centuries.

BDD-V1175 © 2014 Editura Universității din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:56:01 UTC)